Sergiu Someșan

Făuritorul de vise

SERGIU SOMEŞAN

Făuritorul de vise

Povestire SF

2012

CRONICA UNEI DEMITERI ANUNȚATE

AUGUST 19, 2012

Am primit azi-noapte următorul e-mail:

Sunday, August 19, 2012 12:04 AM

Dragă Ştefan,

Cum mă apropii de o sută de kile şi am tensiunea mărită, mă îndoiesc că aş putea prea mult să protestez în stradă.

Totuşi, ceva trebuia să fac… Am coborât aşadar din turnul de fildeş al creatorului şi am scris „Făuritorul de vise”. Este în stare brută, necorectat și nerevizuit, deci dacă crezi că merită atenția ta şi poți să-l foloseşti, poți să îți bagi liniştit foarfeca prin text.

L-am scris şi fiindcă îmi dau seama că trebuie să terminăm odată cu personajul sinistru care îți bântuie nopțile, ca să te linişteşti şi să te întorci la ce ştii tu să faci mai bine: literatura SF.

Inițial, am vrut să mă opresc cu textul la cuvintele AM VOTAT, dar mi s-a părut ca nu este destul de explicit, chiar dacă astfel pierde puțin din universalitate şi se ancorează strict în spațiul românesc. Dar, la urma urmei, de asta avem nevoie acum…

Baftă în tot ceea ce faci şi… toate cele bune,

Sergiu Someşan

Alăturat e-mailului se afla o povestire pe care vă invit s-o citiți în continuare. Este modul propriu al unui scriitor conştient de rolul său social de a se manifesta în viața civică, fapt pentru care eu îi mulțumesc din suflet. Dacă mai mulți dintre noi ar fi avut o asemenea atitudine, atunci cred că poate nu s-ar fi ajuns până aici. Iar dacă vom continua să rămânem pasivi, e foarte posibil ca povestirea lui Sergiu Someşan să devină extrem de reală. Convingeți-vă şi singuri…

Stefan Ghidoveanu

“Pentru ca răul să triumfe, e suficient ca cei buni să nu facă nimic”

Edmund Burke

— Libertatea este un lucru pe care trebuie să ți-l iei singur, pentru că nimeni nu va veni să ți-l ofere pe gratis!

Tonul bătrânului profesor era solemn şi serios, ca întotdeauna când spunea unul dintre renumitele lui citate. De obicei, erau în latină şi tot de obicei uita să le traducă, aşa că i-am fost recunoscător că de data asta a fost mai înțelegător şi nu ne-a lăsat cu incertitudini existențiale înaintea unui asemenea drum. I-am mulțumit cu o înclinare sobră din cap: de când am aflat că toți mă consideră în mod tacit conducătorul grupului, am început să mă comport ca atare nu atât pentru că aşa simțeam nevoia, cât mai mult pentru a nu-i dezamăgi. Am privit la grupul eterogen din jurul meu: vreo douăzeci de oameni de toate vârstele şi categoriile sociale. Cei mai mulți nu vor rezista nici un kilometru, dar vorba lui Ted, veteranul infirm din Afganistan:

— Nu fi fraier şi ia-ne cu tine! Lasă-ne să fim măcar carne de tun. Cu cât se vor ocupa mai mult de noi, cu atât vei fi tu mai liber în mişcări. Şi nu uita ca pe drum să stai cât mai mult lângă mine: mă îndoiesc că vor trage într-un veteran de război în uniformă, plin de decorații şi aflat într-un scaun cu rotile…

L-am asigurat că aşa voi face, deşi în sinea mea mă îndoiam foarte mult de posibila lui protecție. Aş zice că mai degrabă va fi o țintă predilectă, pentru că gestul lui va fi considerat drept unul de frondă sau pur şi simplu trădare.

De când mă întorsesem din misiunea de pace din Irak şi le vorbisem vecinilor de cursurile de gherilă urbană pe care le urmasem acolo, toți mă considerau nu numai specialist, ci şi unica lor speranță.

Am deschis aşadar uşa blocului şi am ieşit în spațiul deschis: în ciuda faptului că era o zi însorită, o pâclă portocalie părea să se ridice dinspre bulevardul Libertății pe unde urma să trecem noi. Nu trebuia să mergem mai mult de doi, poate trei kilometri, dar aveau să fie cei mai lungi kilometri din viața mea. Instinctul îmi spunea că ar fi trebuit să ne dispersăm, dar dacă am fi făcut aşa ceva, sunt sigur că jumătate dintre noi ar fi luat calea înapoi la primul colț de bloc.

„Ce rămâne până la urmă pentru asigurarea libertății? Care e chezaşul sigur? Numai unul: curajul fizic al indivizilor!” — ne citase, înainte de a pleca, bătrânul profesor, din Jurnalul Fericirii al lui Nicolae Steinhardt, dar am avut impresia că — în loc să-i încurajeze — pe cei mai mulți dintre noi asta i-a speriat.

Am mers aşadar, ca nişte rațe în bătaia tirului, pe mijlocul stradelei ducând spre bulevardul Libertății şi rezultatele nu au întârziat să apară: de undeva, din față, s-au auzit câteva focuri înfundate de armă, câțiva dintre noi au căzut, iar ceilalți s-au împrăştiat ca potârnichile care încotro, la adăpostul blocurilor din jur.

— Laşilor, a strigat în urma lor Ted şi a rămas ferm lângă cei trei oameni căzuți, încercând să-i ajute.

Treaba asta se vede că a înfuriat pe cineva foarte tare, pentru că tot dinspre bulevardul Libertății a venit vâjâind un proiectil reactiv care-a lovit în plin căruciorul de invalid al lui Ted, rezolvându-i — cu schijele lui — şi pe cei trei răniți. Bietul Ted, mi-am spus în gând: a scăpat de talibani şi-acum a sfârşit ucis de ai lui! Medaliile şi uniforma nu i-au folosit la nimic sau poate că ne-au lămurit pe noi, definitiv, cu cine avem de-a face. Am oprit aşadar cu mine doar doi tineri care îmi păreau mai de nădejde, plus o fată care ştiam că jucase handbal şi avea o ținută mai atletică, iar pe restul i-am trimis acasă, spre uşurarea lor ascunsă.

Celor trei rămaşi le-am ținut un scurt instructaj, fragmente pe care mi le mai aminteam şi eu despre lupta de gherilă. În principiu, trebuiau să se țină după mine şi să mă imite în tot ce fac. Chiar când să pornim, a pârâit micul radiotelefon pe care-l aveam în buzunar:

— Pe bulevardul Libertății au adus tancuri, iar pe blocurile de lângă obiectiv au postat lunetişti!

Telefoanele mobile erau blocate, dar trimisesem cu o seară înainte pe cineva într-un apartament din apropiere de țintă, cu un radiotelefon de jucărie care — după cât se vedea — îşi făcea foarte bine treaba.

Folosind terenul şi ascunzându-ne după rondurile cu flori, am început să înaintăm. Din când în când, ne opream atât pentru a ne orienta cât şi pentru a ne trage sufletul. Cei trei tineri nu păreau să aibă aşa mare nevoie de refacere, dar în cazul meu simțeam acut cei patruzeci de ani tocmai împliniți, cât şi lipsa de antrenament din ultimul timp. Ne-a luat mai bine de o oră să ajungem la capătul bulevardului Libertății. O pâclă de un portocaliu-roşcat murdar se târa de-a lungul ei. Dacă am fi luat-o de-a dreptul, nu am mai fi văzut aproape nimic şi am fi căzut victime sigure lunetiştilor care precis erau dotați cu dispozitive cu infraroşii.

Am scos harta şi, ascunşi după câteva containere de gunoi, am studiat-o. Toate căile ne erau în mod clar blocate, aşa că dacă am mai fi înaintat ne-am fi sacrificat pur şi simplu degeaba. Unul dintre băieți a scos o hârtie veche de ozalid, pe care se vedeau câteva linii albastre aproape şterse:

— Unchiul meu mi-a dat asta, înainte să plecăm; pe vremuri a lucrat la construirea tunelurilor de canalizare…

Imediat lângă containerele de gunoi, se afla un capac rotund de canalizare care dădea într-un tunel ce ne-ar fi dus până la vreo treizeci de metri de țintă. Era cam un kilometru de mers printr-un tunel în cea

mai mare parte larg de abia un metru şi ceva, dacă indicațiile de pe vechiul plan erau adevărate. Poate chiar mai mult, în unele porțiuni, dar pentru asta ne trebuiau lanterne şi numai la aşa ceva nu ne gândiserăm, când am plecat de-acasă.

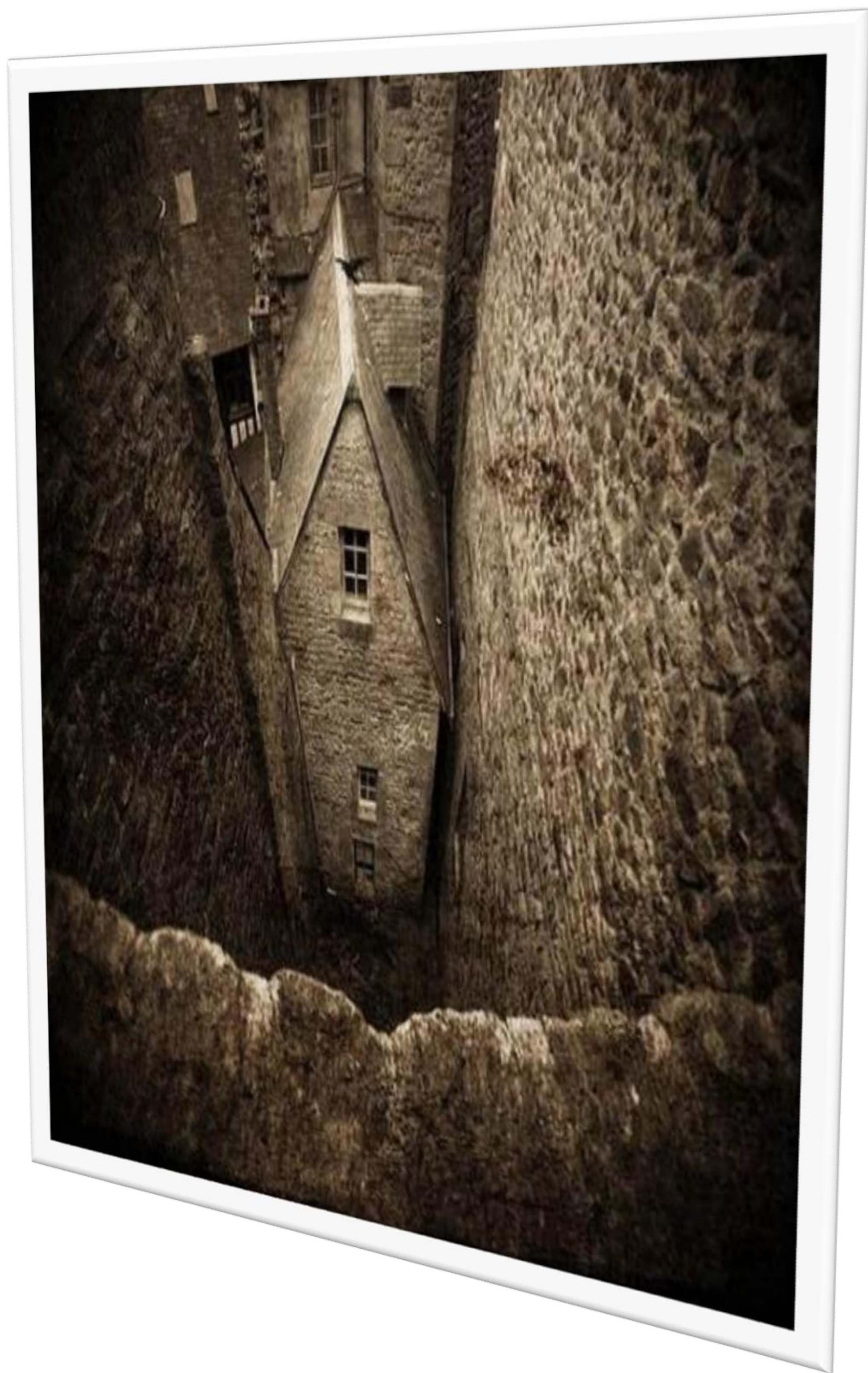
De data asta, se pare că fata urma să ne scoată din încurcătură, pentru că după ce se lovi cu mâna pe frunte, spuse doar atât:

— Aşteptați aici câteva minute! Se furişă până la intrarea celui mai apropiat bloc, de unde reveni cam într-un sfert de oră, cu patru lanterne şi câteva baterii de rezervă.

Unul dintre băieți întrebă:

— Şi dacă cei de la care ai cerut lanternele or să dea telefon?

— Nu vor da, spuse fata simplu. Sunt ca noi, dar le este frică. Dacă erau ca ei, acum erau afară să ne vâneze.

A trebuit să ne înclinăm în fața logicii ei şi am coborât în tunel, trăgând atenți capacul în urma noastră. Prima porțiune avea chiar mai puțin de un metru înălțime aşa că a trebuit să mergem târâş. Norocul nostru că tunelul era uscat, ca şi cum n-ar fi fost folosit de multă vreme. După nici o sută de metri, am ajuns la o bifurcație şi, privind pe hartă, am văzut că tunelul care pornea pe sub bulevardul Libertății era destul de înalt încât puteam merge în picioare. Deasupra noastră se auzeau paşi apăsați, scrâşnet de şenile şi din când în când împuşcături.

— Ar trebui să-i spună bulevardul Războiului, nu bulevardul Libertății! spuse primul dintre băieți, apoi se opri brusc şi privi fix înainte.

La lumina lanternei, se zărea o ceață portocalie din care ieşeau o mulțime de şobolani apropiindu-se cu paşi mărunți.

— Crezi că au dresat şobolani să atace oponenții? întrebă fata, cu glas stins.

— Poate nu a fost nevoie, pentru că cine se aseamănă se adună, spuse încrâncenat al doilea băiat şi smulse din peretele tunelului o bucată zdravănă de lemn.

Celălalt făcu la fel, apoi ne arătă o nişă:

— Intrați acolo şi noi vom încerca să-i atragem în tunelul celălalt. După ce trecem, aşteptați vreo zece minute, apoi puteți pleca mai departe…

Am intrat în nişă, am tras uşa după noi şi am stins lanternele, ca să nu atragem atenția. Curând, am auzit zgomote de luptă afară: sunete înfundate, când cei doi tineri loveau în plin câte un şobolan, şi înjurături, când îi ratau. Din când în când şi câte un țipăt, când erau muşcați, dar în general se părea că ucideau destul de mulți dintre ei şi în curând zgomotul bătăliei se mută dincolo de bifurcație.

Am ieşit şi noi după un timp, apoi am început să înaintăm pe furiş spre capătul străzii Libertății de unde se auzeau în continuare zgomote de război în toată regula şi din când în când țipete. Am pierdut la un moment dat noțiunea timpului, ba chiar am avut impresia că ne târâm de ore întregi prin canalele bulevardului Libertății. Într-un târziu, m-am convins că ne-am rătăcit, aşa că a trebuit să risc să arunc o privire afară ridicând cu câțiva centimetri un capac de canal. Am privit lung, ca să mă dumiresc, apoi m-am lăsat încet înapoi.

— Mai sunt numai douăzeci de minute până la închidere, suspină fata, şi noi suntem atât de departe…

Am desfăcut harta şi am luminat-o cu lanterna, apoi i-am arătat şi ei:

— Uite, pe-aici, o scurtătură prin care am putea ajunge în numai câteva minute. Are doar treizeci de metri lungime, dar din păcate are un diametru de numai şaizeci de centimetri…

— Eu o să mă descurc, a spus ea zâmbind. Nu ştiu dumneavoastră ce-o să faceți!

— Nu mă las eu întrecut de o fată, am spus curajos dar imediat am înghițit în sec, văzând-o cum se strecoară cu agilitate în canalul îngust.

M-am ținut după ea cât de repede am putut şi m-am prefăcut că nu văd mâna pe care mi-a întins-o drept ajutor, după ce-am ajuns la capăt. M-am rostogolit alături de ea în canalul principal şi am răsuflat adânc de câteva ori, apoi am reperat capacul

de canalizare şi l-am ridicat puţin: la nici patruzeci de metri, se putea vedea intrarea larg deschisă, dar care era atât de bine păzită că nu aveam nici o şansă să trecem dincolo de ea.

— Ce facem? întrebă fata, după ce privi lung pe sub capac. Mai sunt numai zece minute.

Am privit-o îndelung, până a început să roşească. Era o fată într-adevăr bine făcută şi, înainte de-a apuca să întrebe ceva, i-am spus să se dezbrace.

— Mie chiar îmi place de dumneavoastră şi poate că nu aş zice nu, în condiţii normale, dar acum chiar nu este momentul!

— Nu m-ai înţeles, am zâmbit eu obosit. Va trebui să te dezbraci, slipul poţi să-l păstrezi pe tine, apoi să ieşi prima. Va trebui să joci puţin teatru şi să atragi atenţia celor de la poartă, până voi reuşi eu să trec printre ei…

O sclipire i-a trecut prin ochi şi în numai câteva clipe a rămas în slip, apoi s-a strecurat afară, prin gura de canal. La început, n-a remarcat-o nimeni şi am admirat-o pentru faptul că — deşi păşea maiestuoasă ca o regină — nu mergea drept spre intrare, ci puţin oblic, spre stânga, astfel că atunci când a fost oprită în cele din urmă, intrarea rămăsese cu totul liberă.

Am respirat de câteva ori adânc, încercând să capăt puteri, apoi, după ce-am ieşit cât mai încet posibil, am luat-o la goană cât mă ţineau picioarele.

Până când şi-au desprins ei cu greu ochii de pe sânii planturoşi ai fetei, deja intrasem. Deasupra uşii,

pe o pancartă mică şi albastră, scria cu litere negre: „SECȚIA DE VOTARE NR. 182” — iar ceasul atârnat alături arăta că mai erau încă şase minute lungi cât o eternitate.

Un jandarm, prea uluit ca să mai spună ceva, m-a salutat şi mi-a deschis uşa. În fața mea se vedea un coridor lung; respirând greu, am pornit de-a lungul lui cât am putut de repede. Din sala unde se afla secția de votare au scos capul o mulțime de oameni, probabil membri ai comisei electorale care păreau că încearcă să mă încurajeze din priviri. Ținându-mă pe ultimii metri de ziduri, am reuşit să întru în sală cu trei minute înainte de ora închiderii, apoi:

AM VOTAT!

Cu ultimele puteri, am băut puțina apă pe care mi-a oferit-o cineva din comisie, după aceea, tremurând tot, am ieşit din clădire. Afară se auzeau tancurile plecând de pe bulevardul Libertății, ceața portocalie se ridica şi ea, iar eu am pornit spre casă după ce am recuperat-o pe vecina mea handbalista, căreia cineva îi dăduse un veston şi o pereche de pantaloni ca să se acopere. Am mers încet pe bulevardul Libertății, sprijinindu-mă de umerii ei: eram extenuat cum niciodată, în confruntările cu insurgenții din Irak, nu fusesem. Echipele de curățenie înlăturau în grabă cadavrele şi petele de sânge de pe bulevard. Prin geamurile deschise, se auzeau televizoarele date la maxim, anunțând victoria, aşa că ne-am oprit la o cafenea să bem o cafea şi să ascultăm.

„Cel de al treisprezecelea referendum pentru demiterea preşedintelui, referendum care a fost impus țării de duşmanii democrației, a fost câştigat din nou

de iubitul nostru conducător. Toată țara, într-un cuget, a boicotat oripilată această farsă impusă de forțe străine poporului şi de un Parlament trădător, aflat sub influența agenturilor străine. Un singur, rețineți vă rog, un singur cetățean cu drept de vot din toată țara a votat pentru demiterea preşedintelui. Ceilalți, prin boicotarea acestui simulacru de referendum, şi-au demonstrat încă o dată adeziunea totală față de cel mai iubit fiu al poporului."

Am băut cafeaua care mi s-a părut extrem de amară şi am plecat spre casă, unde am fost primit ca un erou. După ce mica petrecere în cinstea succesului meu, ținută în casa scării, s-a încheiat, de mine s-a apropiat mohorât preşedintele de asociație care, cu gesturi ezitante, mi-a dat un plic. L-am desfăcut şi am găsit binecunoscuta citație:

„Numele, prenumele, este chemat în dosarul penal nr…., în calitatea de făptuitor în cauza privind prezența la vot…"

Bătrânul profesor citea peste umărul meu. Mă aşteptam să vină cu vreun nou citat, dar în loc de asta el spuse numai atât:

— Dumneata nu eşti făptuitor, dragul meu. Eşti un Făuritor… Făuritor de Vise, pentru noi toți şi pentru toată țara. Câtă vreme ai să continui să exişti, ei n-au ce să ne facă. Iar când n-ai să mai fii dumneata, va apărea altul… Şi altul… Şi altul… Căci nu vom ceda niciodată! Aşa să ne ajute Dumnezeu!

A dat din cap, sfătos, şi s-a îndreptat cu paşi mărunți spre garsoniera lui sărăcăcioasă, plină de

praf şi de cărți îngălbenite. L-am urmărit îndelung cu privirea şi, nu ştiu de ce, m-am simțit dintr-odată cel mai puternic om de pe Pământ...

